

Qui va guanyar el triplet?

En el món de l'esport, com en tants d'altres, la planificació de les coses es fa en base a uns objectius. A uns resultats. Però la realitat no sempre és la prevista o la més desitjable. I en tenim un exemple recent en dos històrics del futbol europeu.

Si una cosa funciona, és millor no tocar-la.

Tots hem sentit, en infinitat d'ocasions, aquesta frase. I sempre ens sembla encertada. Però no sempre és així. I si no, que li preguntin al Bayern de Munic.

L'equip bavarès va firmar una temporada màgica. Insuperable. Va aconseguir els tres títols més importants: lliga, copa i Champions. I aquest últim, de manera especial: a la semifinal va destrossar el, fins aleshores, considerat millor equip del món per un resultat global de 7-0. I, a la final, es va imposar al seu gran rival a Alemanya, el Borussia Dortmund. La lògica, després d'aquests resultats, ens diu que, davant d'una nova temporada, no cal tocar res. Ets el millor equip del món, perquè corres el risc d'espatllar-ho?

Per ambició i pragmatisme. Ambició per evitar que l'èxit sigui puntual, efímer, reduït a una sola temporada. L'ambició per voler construir una dinastia. I pragmatisme perquè, si ho has guanyat tot, hi ha el risc que els teus jugadors *morin d'èxit*, que caiguin en el conformisme i deixin de córrer com ho feien abans.

Què va fer, doncs, el Bayern? Primer de tot, fitxar el que, per molts, és el millor entrenador del món. I se li va donar llibertat per fer i desfer. I el tècnic no es va tornar boig. Si per alguna cosa és considerat el millor en la seva feina, és perquè és molt intel·ligent. I una persona intel·ligent, fa servir la lògica. La lògica del principi que citava: *si una cosa funciona, és millor no tocar-la*. Però, insisteixo, és un entrenador molt llest. I, per això, sap trobar un punt mig.

Així, tenim que el millor equip del món es desprèn d'un davanter de nivell i d'un migcampista molt utilitzat per l'anterior entrenador. I tot, per fer lloc a dos fitxatges de qualitat i, sobretot, de futur. Un alemany, de només 21 anys, que és un dels pilars del teu màxim rival a la Bundesliga i que té un gran futur per endavant. També el té l'altre incorporació: una futura estrella de 22 anys que l'entrenador coneix a la perfecció ja que el va tenir a les ordres en el seu anterior equip. El mateix conjunt que el Bayern va eliminar per un històric 7-0 a la semifinal de la màxima competició continental.

Ara tornem a l'inici de tot plegat: la planificació en base a uns objectius i a uns resultats. Hem de dir que, en els clubs que són considerats potències mundials del futbol, els objectius acostumen a ser molt exigents. Podríem dir que l'objectiu inicial d'aquests clubs és fer una temporada com la del Bayern l'any passat.

I parlem ara del Barça.

El conjunt blaugrana va guanyar la lliga. És a dir, un dels tres títols més importants. El que, per a uns altres, seria un èxit s'ha convertit, en els últims anys, en un mínim a can Barça. I el problema no va ser no guanyar la Champions o la Copa, sinó com es van perdre. I és que en la màxima competició continental els blaugrana van rebre un correctiu històric. A la Copa, va ser el Madrid, l'etern rival, qui els va deixar dora. Al Camp Nou i per 1-3, gràcies a un gol d'Alba en l'últim minut que va maquillar (dins del possible) el resultat.

Un dels jugadors amb més pes dins el vestidor va reconèixer (després de l'eliminació europea) que l'equip necessitava canvis. Evident, vam pensar molts.

Si una cosa no funciona, s'ha de canviar.

Però els dies van donar pas a les setmanes i aquestes als mesos. I els canvis no arribaven. Hi va haver un canvi d'entrenador, com a conseqüència d'una desgràcia (l'estat de salut de l'entrenador). Però aquest canvi, més que animar a l'aficionat, el va espantar. Un argentí que no havia entrenat mai en el continent europeu. Sorprenent. Amb Guardiola l'aposta va sortir bé, per què no provar-ho?

Però si una cosa va quedar clara en les dues eliminacions de la temporada anterior, és que la plantilla era insuficient. Si més no per aspirar a tot. Posicions descobertes (el mític central que mai arriba); jugadors ocupant llocs que no els pertocuen (migcampistes reconvertits a centrals); jugadors que ho van ser tot però que, per diferents motius (edat, estat físic, lesions), ja no són el que eren; d'altres que no troben el seu lloc en l'equip i mostren un rendiment inferior a l'esperat, i un llarg etcètera.

L'aficionat culer debatia, un cop finalitzada la temporada, quins jugadors marxarien i quins arribarien. El debat va durar dos mesos i es va tancar amb una incorporació: la del jugador amb més futur i projecció del planeta futbolístic. Aquell cridat a regnar en els propers anys, amb un traspàs del qual encara ara no se'n sap el preu. Els mitjans de comunicació afins al club van intentar vendre aquest fitxatge com la solució de tots els problemes.

Però no ho era. On és el central (l'ideal serien dos, però vist tot plegat, un seria suficient) que es necessita? On són els recanvis que han de donar descans als antics referents que han perdut pistonada?

Enlloc. Lluny d'això, no es va renovar un jugador que podia ocupar amb solvència la posició de central i que, més enllà de la part esportiva (en la que complia de sobres), era una referència blaugrana a tot el món per la seva lluita contra una greu malaltia. I els recanvis? El jugador que estava cridat a ser el futur referent del mig del camp va fer les maletes per anar al millor equip del món.

Després de tot, cada equip té la seva forma d'actuar i de gestionar-se. En funció dels resultats, creiem. Però els resultats mostren que el Bayern té la lliga sentenciada i afronta l'eliminatòria de Champions contra el líder d'Anglaterra amb la confiança de l'equip que es sap superior a tothom. Per contra, el Barça, també és primer però empatat a punts amb els dos equips de Madrid. I a l'eliminatòria europea que té a l'horitzó, per primer cop en molts anys, pocs s'atreveixen a considerar-lo favorit.

Si una extraterrestre aterrés avui a la terra i li expliquéssim com s'han mogut els dos equips a l'estiu pensaria que el que ho va guanyar tot va ser el Barça. I no va anar així, oi?